

Reich. C. m. p. l. a. z. z. z.

Leipzig

ВАСИЛЬ СТЕФАНІК

З Е М Л Я

НАРИСИ Й ОПОВІДАННЯ

з передмовою Д. ЛУКІЯНОВИЧА.

ЛЬВІВ

Заходом і накладом Видавн. Кооп. „Громада“

1926.

ВАКЦИНИ СЕРВАНТИ

З Е М Л Я

НАЗНАЧЕННЯ І ОДОБРАННЯ

І ПОСІДАННЯ С. ШЕВЧЕНКА

З друкарні Наукового Товариства ім. Шевченка.

З М І С Т.

	СТОР.
Вона — Земля	1
Марія	9
Діточа пригода	25
Пістунка	31
Сини	35
Воєнні шкоди	45
Morituri	53
Дід Гриць	61

Коли У.Р.П. оповістила українським селам народини нових ідей, показувала їм нові світи і тяжкий, але простий шлях на верхи, заквітчані правдою — тоді молодий Стефаник перебіг усі покутські села, своїм сільським братам стелив під ноги цвіт своїх крилатих слів, свою любов і свої надії; закликав їх туди, де жевріло.

Бо бачив він у селах ті малі діти, що мерзнуть у солом'яних будках, як батьки їх обирають панську кукурудзу; і сі, що ростуть у яслах, під столом, або під лавою; і сі, що бігають коло худоби, ноги — одна рана, роса їсть, стерня коле, а воно скаче тай плаче. І сю жінку, що, йдучи на роботу, бере на плечі коліску з хорою дитиною і свічку в пазуху, аби воно без світла не вмерло.

Ніжне Стефаникове серце кривавилось, у його артистичній пам'яті болючими слідами вгризалися жахливі події, голосні та тихі скарги, але в його грудях шуміло й море селянської політичної свідомости, а в його уяві, в його душі щораз виразніше виринали в тіло з кровю й костями вбрані привиди кривд, смутку, болів і надій братів його на селах, бо в душі його вже прозябала поетична творчість, бентежила його вство до глибини, лебединим крилом обіймала, проміннями зізд гладила, та бурею скигліла.

Тоді треба було йти в далекий світ, покинувши синє море, чорні скиби і білий плуг.

Стефаник узяв на дорогу з собою краски розіпнятої на Карпатах веселки, м'який смуток маминої пісні і мелодію підгірських борів та шуму синього Прута. В свою вразливу, чутливу душу згорнув високу поезію Покуття й поїхав у Краків, старе історичне місто, що виховало стільки мистців слова,

краски й пісні; де свої родимі цінности перетоплювали, перековували й поглибляли такі славні наші артисти-малярі, як Труш, Новаківський, Жук, Северин, Борачок, Бойчук, аби з новими засобами вернутися на Україну й списувати її божественну красу.

Завітав Стефаник між молоду громаду людей із високими артистичними замислами, великим талантом і хистом саме тоді, як „Млода Польска“ під впливом неоромантизму, символістів, імпресіоністів виявляла найбільше життя й сили. І товаришував він із Трушом, Лепким, Виспянським, Пшибишевським, Орканом, Ридльом; а були се малярі й поети, які з захватом шукали нових доріг для своєї творчости й одні близько, другі ще ближче підійшли до неї.

Шукав її й Стефаник. У споминах, у книжках і розмовах, у розспіваній душі своїй.

Та бачивже він і сі тернисті шляхи, якими дороги, нещасні земляки його з усіх українських сіл збігалися до Кракова. Одні мали йти в столицю над Дунай — шукати правди. Другі, мов птахи без гнізд, мали летіти за море — шукати нової батьківщини.

Стефаник побіг очима своєї поетичної уяви одною, побіг другою стежкою, а тоді відшукав, вибрав, витоптав і вимостив собі свою власну дорогу тай пішов нею.

Він третій ¹⁾ збірці своїх перлин дав символічну назву *Дорога*.

На сій дорозі, що просто з його серця веде під самі звізди, дримають пронасти, пнуться височенні скали; філюють лани, шумлять гаї, а над усе пишастяться чудові квіти. І поміж сі квітки ходить Стефаник, а ніколи не зірве до своїх китиць небарвистої квіточки, не скаже зайвого слова: завжди він знає, коли припинити свою бесіду, щоб не про-

¹⁾ Синя книжечка, вид. Стеф. См.-Стоцького, Чернівці 1899; Камінний хрест, Золочів 1900; *Дорога*, У. Видавн. Спілка, 1901.

гнати метеликів із квіток, аби не сполошити мрій у читача.

Стефаник виявився великим жрецем краси, бо наводить чудові символи та ще кращі образи, в які вбирає свою мисль, свої глибокі, щирі почування і заклінає хибкі, чарівні, сумні й болючі настрої — а він скарб душі, багатство краси наводить і там, куди всі ходимо, та нічого не добачуємо.

Стефаник виявився великим чародієм, бо він так мистецьки малює картину, що завжди добере живої краси, все поставить на своє місце, у відміреній перспективі: його картина чарує фарбами, світлом, тіннями; мова голубить музикою; рисунок плястикою.

Таку силу має його слово.

Новій збірці своїх чудових малюнків, своїх прекрасних новель він дав горду назву „Мове слово“.

І станув тоді мов стомилева верства на весь ріст перед українською громадою, такий високий та дужий, такий новий і свіжий, що його видно було аж поза українськими межами, що навіть чужинці завертали його пісні до себе.

*

Стефаник — призваний і вибраний: малим ще поцілувала його Муза й терпеливо ждала на його псню, аж перед його двором упаде ясная зоря. І зоря впала і він позбирав її, вона розсвітила й скрасила його робітню.

Сей дивний гість приніс йому щастя відшукати себе вседіло: Стефаник найшов свою ділянку і середовище, вибрав пригожу для себе форму, підібрав засіб художніх способів, аби виповісти всі тремтіння душі, всі привиди уяви, всю глибину чуття, збудувати свій храм: Життя і Мистецтво. На вікнах і дверях його терему розіпняті занавіси, аби не впускали мірноти, бо там артист одні слова гострить на кремені своєї душі, другі ломить на ясні, соняшні промінчики і все життя живою красою різьбить свій

камінь, аби покласти його як мертву красу на своїй могилі, де вишня в його головах возьме всі його болі на свій цвіт.

І виходили з робітні кольоритні картини, вимовні різьби, взористі рисунки, мелодійна пісня, а все совершенне. Артист не розвивався, не здіймався, не мужнів на очах профанів; не блудив і не шукав; болів народження його творів ніхто не чув і не бачив: вони вихилялися, як розцвила рожечка, збуджена весняним ранком — Стефаник заяснив блеском і вчарував.

Усю його творчість знаменує незвичайна простота і се перший рис на його різьбленому камені. Але до неї дійшов він дуже складними дорогами. З природи він лірик і тому вибрав для своїх оповідань форму споминів переказану нашою літературною традицією (Марко Вовчок, Осип Федькович), але впровадив до неї драматичний елемент: повні сценічних рухів монольоги і діяльоги, а то й режисерські ремарки (З міста й дучи; Кленові листки). Чисто епічному родові творчості: новелі, стисненій до об'єму нарисів, лірик одбирав не лише розвій та філювання акції, але й фабулу; він її тільки легко зазначує в діяльностях, чи в монольогах. Бо слід фабули, часто лиш одинока подія, дають йому притоку до вилу почувань, до малювання настроїв, аби збагнути психічні нетрі. Бо се і всть його артистична інтенція, а не реєстрування зовнішних подій. І в цьому то виявляється найбільш характеристична прикмета Стефаникової композиції, що він фабулу, зведену дорогою синтези до одинокого моменту, використовує для самих психологічних студій і трактує її по малярськи; се друга риса на різьбленому камені Стефаника.

Стефаник має одного бога в двох особах: правду й красу; для першої держить лінію натуралізму, для другої виробив досконалу техніку, силу імпресії, еко-

номію слова, ритм і милозвучність фрази; а се третя риса на різьбленому камені. Тай тому то тенденція — і то шляхотна — так природно пливе з Стефаникових творів, як запах рожі з її пишних платків корони; для того мужик, якого життя Стефаник все і всюди описує — для нього носителем душі, а не етнографічним матеріалом, як для колишніх українофілів, і не соціологічним показом, як у суспільників.

Стефаник бачно розглядав своє середовище, аби зворушуватися його терпінням, як тут загреміли гармати й самопали, розблисли пожежі, покотилися буйні голови. І мужик — знаючи, що діє — закопував своїх синів у „щу нашу землю, аби воріг з цього коріння її не виторгав у свій бік“. Мужик дізнався, що Україна — се та мякенька земля, яка дав йому отари, та стада, та стоги і повну хату дітей, а кров її пливе у жилах та кипить у серці сьогож українського мужика й інтелігента. Стефаникові мужик із людини робиться ще й патріотом то більше, то менше свідомим; то активним, то пасивним; а разом із сим Стефаникова творчість — *sit venia dicto* — з інтернаціональної по своїй суті робиться національною.

Він новій збірці своїх творів дав глибоко придуману назву — Земля.

Така новість у творчості Стефаника зв'язана з еволюцією середовища, з якого авторська спостережливість черпала теми. В самій же робітні творець по давньому різьбить свій камінь і ломить слова на соняшні промінчики. Ані краски в блеску воєнних огнів не полиняли (тільки прибуло червоної), ані рисунок при воєнних страхіттях не затерся, а гомінке слово перемінилося в стріли та свист куль: у Синах експресія досягала можливих меж сили. У Кленових листах а перечився Іван із невидимим ворогом, а тут Максим став на про з Богом, а в рефлексії ставить свій біль поруч страсти Матери Божої на Оливній горі.¹⁾

¹⁾ Нова фаза творчості В. Стефаника: Л.-Н. В 1926, кн. II.

На корону земського творіння: на гарну жінку
мидо кождіської хвилі дивитися; дорогим жемчугом
тим більше любувшся — чим частіше споглядавш
на нього. І Стефаникові нариси читаеш із насолодою,
скільки разів не протягнеться рука по його книжку.

Се прикмета правдивої краси, яка не старіється,
не навтямиться, навпаки — притягає...

У Львові, д. 2. лютого 1926.

Денис Лукіянович.

ВОНА — ЗЕМЛЯ

Присвячую пам'яті мого батька

То як Семен із заходом сонця вернув до дому, то застав на своїм подвіррі пять кованих возів, набитих всіляким добром, ще й колиска на верху була. Коні коло возів добрі. А на приспі сиділи старі й молоді, самі незнайомі. То Семен, старий і босий, з черевиками через плечі, сказав:

— Славайсу Христу, люде добрі! Відки ви і як вас маю звати?

— Ми буковинські, война вігнала нас із дому; я є Данило, а це коло мене моя жінка Марія, стара вже; а це мої дві невістці з дітьми, та донька, також з дітьми; та хочемо у вас переночувати, як приймете.

— Ночуйте, та будьте гостями. Сяду я коло вас, та побалакаю з вами, а жінка най варит вечерю. Вона в мене друга, молода і годна, як схоче.

— А це в мене перша, уже пятьдесят років, як за мною, та тепер здуріла, та поховаю я її дес на роздорожу, бо розум свій загубила під колесами. Доки ще з фіри виділа наше село, то плакала та з воза тікала, та невістки здоганяли, а як не вздріла вже свого села, то заніміла. Та сидит оттут німа mezi внуками...

— Бадю Даниле, не дивуйте! Вона лишила слова свої на вікнах, та на золотих

образах в свої хаті, то вони як пташечки б'ються по порожній хаті, як сироти. Молитви щебечуть по вуглах, а баба без них німа буде... А підіт ви до великої хати та перед светим Николаєм проведіт єї молитву; може народитси в ні слово.

То оба старі затыгнули бабу перед образи й голосно говорили молитву. Та баба мовчала.

— Загубила вона свої слова коло своїх светих тай там їх відшукає.

Знов на приспі.

— Не моє діло питати, але чого ви кованими возами та вороними кіньми та з дітьми молодими землю свою покинули?

— Бадю Семене, на вороні коні та на вози ковані я склав свої діти, аби їх на наругу не подати. Як попа з попадею скували та повезли в гори, як професора взели в ночі, Бог вість куда, а віта повісили серед села і поклали жовніря, аби хто не поховав, то я відрікси землі тай кров свою наклав на ковані вози, аби ніхто єї не споганив. Царь православний, а ми православні, тай зрада. Це раз; а другий раз — Москаль іде і сонце залягає. І Хина і Сибір та дикий нарід з цілого світа; старих ріжут, молоді жінки гвартують та цицки відрубують, а малі діти ведут у колю та розкидають по пустих землях у далекім царстві... Та вікна в селі посліпли, а дзвони занімили. Кара божа спустилася на нас за гріхи цілого світа. І від тежкої руки

Господа милосердного я пробував кров свою, діти мої, забрати в мир хрещений.

— Кличут вечеріти, Даниле, а Бога не гнівїт своїм нерозумним жалем.

* * *

— Іжте та досягайте ви, птахи, що летите, не знати куди. А ми, Даниле, оба покушіймо цеї гиркої та може старі наші плечі від землі відвернутси в гору.

Вечеря не була нікому мила, лиш оба діди попивали горівку та також страви не брали в рот.

— Ідіт ви, діти, спати зі своїми дітьми, най вам Бог ясні сни намалює, а ми старі ще побудемо.

— Даниле, кобисте не гнівалиси, то яби щос сказав вам.

— Я розум і гнів лишив на своїм подвірю; можете мене і вібити, бо я, видите, старий птах та без гнізда.

— Старий птах най гнізда старого не покидає, бо нове збудувати вже не годен. Бо ліпше, аби єго голова у старім гнізді застигла, як у яру при чужі дорозі.

— Правда, Семене, правда, за це слово я вам декую...

— Та куда ви си вібрали? За панамі і за жидами? Цісарь має для них касу утворену, а вам каса заперта. Як увідете у чужий язик, у великі студені мури, то доля розфурее вас по каміню і лиш снитиси вам буде наша

красна земля, а руки закостенілі будут з не-
памети сіяти на сміх панам, що спацірують,
яру пшиницу по каміню. Бог не прийме вас
до себе з того каміня, але віде перед свої
ворота, як вас убють на ваші землі. Вертай-
тиси на свою мнеконьку землю, а там буде
вас Бог благословити і на шибеници...

— Грішний я, Семенку, грішний перед
Богом і перед вами. А то в мене ниви, як
вівці добре годовані, чорні та кучерві. Я за-
раз завертаю вози до схід сонця, аби Бога
не гнівити...

— Наше діло з землею; пустиш її, то
пропадеш, тримаєш її, то вона всю силу
з тебе вігортає, вічерпує долонями твою
душу; ти припадаєш до неї, горбишси, вона
з тебе жили вісотує, а за то у тебе отари,
та стада, та стоги. І вона за твою силу дає
тобі повну хату дітей і внуків, що регочутси,
як срібні дзвінки, і червоніють, як калина...
Не йди, Даниле, з панаями та з Жидами, не
шукай царя, бо тобі царя не треба; все
якис прийде до мужика, аби податок брати...

— За ваше слово, Семене, най вам Бог
даст усе найліпше; я вертаю до дому, най
си діє Божа воля.

Тай баба Марія заговорила:

— Ідім, Даниле, до дому, ідім.

— Ат сука баба, як вішло на єї, то
зараз заговорила!

— А тепер пиймо на „будьте здорові“;
дай Боже, абим лиху годину перебули, а як

пімремо, аби наші кости зогнивали в наші
землі.

І пили оба діди, тай стара баба з ними,
та співали. Баба сиділа в середині та кріпко
обіймала обох руками та проводила пісні:

Лишень моя мила,
Як голубка сива,
Вона спати не лягає!
Дитину колише,
Дрібне листє пише,
З буйним вітром розмовляє...

Та так вони співали до зорів, а на зорях
ковані вози заклекотіли і Данило вертав до
дому.

А як сонце сходило, то оба діди про-
щалися, цілували себе в чорні руки, а червоне
сонце кинуло їх тіни через межі, далеко по
землі.

МАРІЯ

Присвячую пам'яті Івана Франка

Марія сиділа на приспі й шептала.

— Бодай дівки ніколи на світ не родилися: як суки валяються; одні закопані в землю, а другі по шинках з козаками. І нащо воно родитися на світ Божий? І дурне і пусте, ще і з вінком на голові.

Вона саме закопала свої дві донці в потайничок в льоху, як у селі счинили крик, що йдуть вже свіжі козаки.

Чого тоті козаки хочуть, чого шукають? Її стодоли пусті, комора без дверей, порожня, хата — гола, а замки від скринь ржавіють попід ноги. Не хотіла на них у хаті ждати. Облупана, обдерта тота її хата.

Сиділа на приспі і нагадувала все минуле. Сперла голову до стіни, сиве волосся вилискувало до сонця, як чепець із блискучого плуга; чорні очі відсували чоло в гору. Воно морщилося, тікало під залізний чепець від тих великих, нещасних очей, які шукали на дні душі скарбів її цілого життя.

Далеко під горами ревіли гармати, падали села, а чорний дим розтягався змієм по синьому небі і шукав щілин в блакиті, щоби десь там обмитися від крові і спузи.

За її плечима дріжали вікна за кожним гарматним громом. А може там і її сини,

може вже закуталися в білий рантух снігу і кров біжить із них і малює червоні квіти.

Вона їх родила міцних і здорових, як ковбки; чим була грубша, тим більше робила, по кожній дитині була все краща й веселіша; а молока то мала такого, що могла дітей не плекати, а купати. І чоловіка мала дужого й милого, і маєток.

То, як бувало жнуть на ниві цілу ніч, як дзвонять до сну дітям серпами, що позаду них понакривані спали, то чого їй тоді було треба, або чого боялася? Хиба, щоб зізда не впала дітям на голову; але вона була жвава така, що і зізду ймилаби на кінчик серпа.

А як нажали копу, то спочивали. Молодий чоловік цілував її, а вона сміхом зганяла з нічлігу птахи. Аж як їх тіни досягали кінця ниви, а місяць заходив, то лягали коло дітей — а рано сонце будило їх разом з дітьми. Вона їх провадила до кернички і сполікувала росу з голов, а найстарший двигав для батька воду в збанятку. Чоловік лишався в полі, а вона йшла з ними до дому: одно на руках, а двоє коло запаски. І по дорозі гралася ними, як дівка биндами. Любувала й голубила їх. Хибаж часу жалує? Моцна й здорова, все скоро зробить. Діти росли всі, ні одно не слабувало. Пішли до школи. Ходила за ними по всіх містах, носила на плечах колачі й білі сорочки, ноги ніколи не боліли її. А як у Львові заперли їх до арешту за бунт, то

сіла на колію, а та колія так бігла й летіла до синів, мовби там у машині, напереді горіло її серце. Між тими панями-мамами почула себе перший раз у житті рівною зі всіма панями й тішилася, що сини поставили її в однім ряді з ними. А на вакації зіздилися товариші її синів з усіх усюдів, хата начеб ширшала, двором робилася. Співали, розмовляли, читали книжки ласкаві до простого народа, і нарід до них прилип, коло них цвив: збирався їх розумом добувати мужицьке право, що пани з давен-давна закопали в палатах. Ішли лавою з хоругвами над собою, і пани їм проступалися.

А як настала війна, то оба старші зараз зачали збиратися — а й найменший не хотів лишитися. Лагодила їх цілу ніч у дорогу, затикала кулаками рот, аби їх не побудити. А як начало світати, на зорях, як побачила їх, що сплять супокійно, то й сама заспокоїлася. Сіла біля них у головах, гляділа на них тихенько від зорі до сходу сонця і — в той час посивіла.

Вранці чоловік, як побачив, то сказав:

— Твоя голова їх вівчила, нехайже тепер і сивіє.

Відтак супроводжала їх до міста. Що крок ступила, то все надіялася, що котрийсь зі старших обернеться до неї і скаже:

— Мамо, лишаємо тобі найменшого на поміч і потіху.

Але ні один не повернувся, ні один не сказав того слова. Сиві стерні передавали в її душу свій шепіт, шелестіли до вуха.

— Таж вони зреклися тебе; паничі за-були мужичку. .

Гірка капелька просякла з її серця і втроїла її відразу.

В місті зійшлося їх сила, паничі і прості хлопці.

Хоругви й прапори шелестіли над ними і гримів спів про Україну.

Попід мури мами держали серця в долонях і дули на них, аби не боліли. Як заходило сонце, то прийшли до неї всі три, прийшли попрощатися.

Відвела їх трохи на бік, від людей.

Виймила з рукава ніж і сказала, найменший, Дмитро най лишиться, а ні, то закопає зараз у себе ніж. Сказала се і сейчас зрозуміла, що перетяла тим ножем світ на двоє: на одній половині лишилася сама, а на другій — сини тікають геть від неї... І впала.

Пробудилася аж, як земля дудніла під довгими рядами, що співали січову пісню.

Дмитро був біля неї.

— Біжим, синку, за ними, абим їх здо-гонила, най мені дурній мужичці простять. Я не знала добре, я невинна, що моя голова здуріла, як тота Україна забирає мені діти...

Бігла, кричала: Іване, Андрію! Всі бігли за тими довгими, рівними рядами синів, па-дали на коліна й голосили.

Марія прочуняла з півсну-споминів, за-ломила руки тай кричала.

— Діти мої, сини мої, де ваші кістки білі? Я піду, позбираю їх і принесу на плечах до дому!

Чула, що лишилася сама на світі, гля-нула на небо й зрозуміла, що під тою по-кришкою сидить сама і що ніколи вже не вернуться до неї її сини, бо цілий світ здурів: люде і худоба.

Тікало все, що жило. Ще недавно нікому доріг не ставало. Діти несли ще менші діти, мами несли за ними добуток, одні одних стручували в провали, ночами ревіли корови, бляяли вівці, коні розбивали людей і самих себе.

За сими здурілими людьми горів світ, немов на те, щоби їм до пекла дорогу пока-зувати. Всі скакали в ріку, що несла на собі багряню луну і подобала на мстивий меч, який простягся здовж землі. Дороги дудніли й скрипіли, їх мова була страшна і той зойк, що родився зі скаженої лютости, як жерло себе залізо і камінь. Здавалося, що земля скаржиться на ті свої рани.

А як стрінулися над рікою, то гармати виважували землю з її предвічної постелі. Хати підлітали вгору, як горючі пивки, люде закопані в землю скамяніли й не могли під-вести руки, щоби перехрестити діти, червона ріка, збивала шум з крові і він, як вінок

кружляв коло голов трупів, які тихенько сунули за водою.

По битві копали гроби, витягали мерців з води.

Поле за кілька днів зродило багато, багато хрестів. І поміж ті хрести попроварили салдати її найменшого сина за те, що царя називав катом. Казали, що ведуть його на Сибір. Далекоби йти, кров буде течи з хлопчачих ніг, сліди червоні... А й старий повіз офіцерів попри ті хрестики і пропав до сьогодні.

— Ой, небожета, лишилиж ви мене саму стерегти з совами ваших пустих хоромів.

— — — — —

Як у Марії в голові спомини з жалем, з розпукою ткали плахту, щоби закрити перед її очима ту прірву в житті, то в ворота, на подвір'я заїхали козаки.

Була люта, що ніколи не дозволяли їй лишитися в спокою, і казала до них голосно: — А, вже йдете, рабівники!

— Нічого, матусю, рабувати не будемо в вас, хочемо нагрітися в хаті, пустіть. Душа замерзла в тілі.

Відповіла:

— То йдіт, грійтеси в студені хаті.

— А ви?

— А мене можете отут бити нагайками, а на коханку, як видите, я вже стара.

Один із козаків — молоденький ще був — приступив і дуже просив, щоби вона та

увійшла враз з ними в хату; саміж вони не ввійдуть.

— Ми ваші люде — казав — не кацапи ми і не Турки.

— А тому, що ви наші, то рвете тіло нагайками, а другі забирают та вішают людей; мерці гойдаються лісами, аж дика звірь утікає...

— Молоденький козак так довго та гарно просив, що врешті увійшла з ними в хату.

Станула біля порога, а вони позасідали коло стола.

— Продайте нам що-небудь їсти; голодні ми, матусю.

— Що ж вам дам їсти? Там, на полиці є хліб; а грошей ваших мені не треба, бо одні даєте, а другі заходите і назад відбираєте та ще й б'єте. Царь ваш такий великий та багатий, та посилає вас без хліба воювати? Станьте на лавку та досягніт з полиці бохоня.

З хлібом стягнув з полиці й образ Шевченка, який був повернений лицем до стіни.

— Хліб бери, а образ віддай мені, то моїх синів. Такі, як ви здоймили його зпід образів, кинули до землі і заставляли мене толочити по нім. Я його сховала в пазуху, а вони кроїли тіло пугами, що й непамятаю, коли пішли з хати.

Вихопила Шевченка з рук, поклала в пазуху.

— Можете мене отут і зарізати, а образа не дам.

Той молоденький козак, що так її гарно просив увійти в хату, приступив до неї, поцілував у руку і сказав.

— Матусенько, яж за свято Шевченка сидів довго в тюрмі. Хибаж ви не даєте нам образа, щоб ми його привели назад до честі й поставили під образами?

— А хтож ви є? Що за одні? Відкіля приходите? Жидам позволяєте тримати свою віру й письмо, а наше всьо касуєте. Тепер сніг прикрив дорогу, але — колиб не він, то виби виділи, що всіми дорогами, по всему селі розкинені наші книги з читалень. То, що бідний нарід встарав собі на науку для дітей, всьо то пішло під кінцкі копита.

— Дайте, дайте нам образ.

Поволи витягнула й подала йому, бо й сама стала цікава, що вони з ним будуть діяти.

А вони поставили два хліби, один верх другого, сперли коло них малюнок, виймили вишивані та гаптовані хустки, та довкола прикрашували.

— Лиш дивітси, козаки, чи мило то буде цьому образови, як ви вго вберете у рабоване, жидівське плаття.

Та тутже, в тій хвилі зірвався один з них, сивий уже, скинув із себе одіж козацьку: був без сорочки.

— Оце вам, матусю, наш рабунок, що всі ми без сорочок ходимо, хоч моглиб багато, багато придбати. А оці хустини, що ми

ними Шевченка вбрали, цеж козацькі китайки, матусю. Наділили нас їми жінки наші, наші мами, сестри наші, щоби було чим голову вкрити в полі, щоби ворон очей не клював.

— Марія глянула на них, непевно підступила й сказала.

— Ви відий тоті, що мої сини вас любили... Українці...

— Ми самі, один одного ріжем.

Підлізла Марія на грядки, виймила зі скрині сорочку і подала роздягнутому.

— Вбирай, це з мого сина; Бог знає, чи верне, чи буде її носити.

Несміло взяв козак сорочку і надягнув.

— Не тратьмо часу, козаки, пошануймо Батька, а хліба будемо їсти по дорозі. Виж знаєте, як ще нам далеко їхати — сказав козацький старшина.

Почали співати.

Забреніли вікна, пісня поміж блеск сонця на склі вийшла на двір, побігла в село.

Жінки почули і ставали коло воріт, відтак коло вікон, а врешті несміливо входили до сіней і до хати.

— Маріє, що це в тебе? Пяні, чи загулюють дівки співанками?

— Ні, це інші, другі...

— Які другі?

— Такі другі, що це наші; мовчи та слухай!

Марія отворила широко очі на козаків, подалася вперед, неначеб хотіла підбігти й не пустити їх спів з хати.

Пісня випростовувала її душу.

Показувала десь на небі ціле її життя. Всі зорі, які від дитини бачила; всю росу, яка падала на її голову і всі подуви вітру, які коли небудь гладили її по лиці.

Виймала отся пісня з її душі, як з чорної скрині все чарівне і ясне і розвертала перед нею — і надивитися вона не могла сама на себе в дивнім свитанні.

Десь там на горах сидить орел, пісня розвіває його крила і подув сих крил гоїть її серце, стирає чорну кров з нього.

Чує, як сини держуться маленькими руками за її рукави, як ростуть з кожним звуком. Чує кожде їх слово коли небудь сказане і кожду розмову за Україну. Всі невиразні і таємні назви випрядуються з волосся зв'язд, і як пребогате намисто, обіймають її шию.

Блискотять ріки по всій нашій землі і падають з громом у море — а нарід зривається на ноги. На переді її сини і вона з ними йде на тую Україну, бо вона, тая Україна, плаче й голосить за своїми дітьми; хоче, щоби були всі вкупі.

Те голосіння вплакується в небо; його покров морщить і роздирається, а пісня стає у Бога коло порога і заносить скаргу...

Як перестали співати, то Марія стала непорушно, як на образі намальована.

З купи жінок, яких багато зійшлося, одна, вже стара, приступила до стола.

— То ви наші? Богу дякувати, що ви вже раз прийшли — говорила.

— Ой, ніхто, небожета, нас не любить. Кілько переходило війська — всі нас не люб'ят. А кілько вони напсували народу! Аби де було: чи в місті, чи на дорозі, чи вже в своїм таки селі, все чужі і чужі ми і ніхто нам не дає віри.

— Ій, чогож ви хочете від нх? Цеж не наше войсько. Вони такі, як у книжках писано здавна, або мальовано на образах, як вони ще наші були. А тепер вони московські. Де вони годні нам помогти? От, так потихоньки, аби ніхто не чув, то забалакают.

— Ти молода, читати вмієш, то знаєш ліпше. Я гадала, що то наші.

— Це навіт не кажіт, бо за це може нам бути велика кара.

Старенька жінка скоро залізла в гурт жінок, що гляділи самою тугою і дихали розпукою.

Зате молода Катерина станула край самого стола.

— Оца Марія, що ми в неї, дивітси, як задеревіла від вашого співу. Вона банує за синами, що два пішли до наших охитників, а найменшого взяли Москалі на Сибір! Десто він серед таких, як ви, напастував

вашого царя, що дуже мучит наш нарід. А вони лиш хап його — тай пропав. Учені були всі, маєток за ними пішов великий. В селі ні одна мама так не банує за синами.

— Небого, Маріє, небого! — шептали жінки.

— То таки саме перед війною було, як ми сипали могилу отсему Шевченкови, що перед вами на столі. Сипали другі села на пам'ятку — та і ми. Клопіт такий був, бо старі не пускали в день сипати, робота в поли, а ми змовилися і сипали ночами: одні кіньми, другі тачками, иньші лиш рискалями. Таку могилу висипали, як дзвінниця. І Марія з трома синами помагала.

— Та що з того, що сипали? Лише біди селови наробили. Москалі прийшли та могилу розкидали, роздоптали, гроший шукали, чи чого, тай за ту могилу і мій Михайло пропав.

— А хочби й на віки пропав ваш Михайло, то люди ніколи його не забудут. Не боявси він Москалів, а сказав їм правду.

— Ви — каже — цілу Україну перерили, як свині, та ще й до нас прийшли рити?

— Добре тобі, Катерино, говорити, а він лишив жінку та діти.

— Тай мій мене лишив з дітьми.

— З вас відий котрийс мусит бути письменний. Та напишіт, аби світ знав, як нас Москалі з ярма випрягают. Ми їм ту могилу не зараз забудемо. Як ми її доси-

пали, то світало, роса нас припала і ми посідали довкола, бо ноги боліли. А старший син Маріїн виліз на сам вершечок тай так ладно говорив до нас, що з цієї нашої могили будемо дивитися на велику могилу на Україні, щоби ми були всі одної мисли. Дививси так дивно, начеб поправді на зорях бачив Україну. Потім ми повставали і співали такі пісні, як і ви тепер.

Тут наблизилася Катерина козакові майже до вуха і шептала:

— Ваші пісні такі самі, як Маріїних синів. Тому не будіт єї, най їй здавси, що це єї сини співають...

ДІТОЧА ПРИГОДА

— Васильку, бери Настю та веди до вуйка; о туди, стежкою попід ліс, ти знаєш. Але тримай за руку лехко, не сіпай, вона маленька; тай не неси, бо ти ще негоден.

Сіла, дуже боліло, і лягла.

— Ніби я знаю, куда в ночі її провадити? Ви вмирайте, а ми будемо коло вас, аж рано підемо.

— Видиш, Насте, куля брінькнула тай убила маму, а ти винна; чого ти ревіла, як той жовнір хотів маму обіймити? Це тобі що вадило? утікалим, а куля свиснула... А тепер вже не будеш мати мами, підеш служити...

— Вже не говорять, вже таки вмерли. Яби тебе міг добре набити тепер, але ти вже сирота. Але що така дівка варта? Як умерла коло нас Іваниха, то її дівки все голосили: мамко, мамко, де вас шукати, відки вас візирати... А ти не вмієш, а я хлопец і мені не пасує голосити...

— Видиш, як восько пускає світло з тамтого боку, як воду з сита, бликне тай зараз видит, де жовнір та бахне кулев у него, а він зараз лягає, так як мама. Лягай борзо коло мами, бо зараз кулі будут летіти. А чуй, як брінькают...

— А диви, як за Ністром жовніри кулями такими вогневими підкидають, шпуриють, але

високо, високо, а куля горит, горит, а потім гасне. Граються ними, о, яких багато!...

— Ади гармата, гу, гу, гу, але вона в люди не стріляє, лиш у церкви, або в хати, або в школу.

— Ти гармати абис на бояласи. Куля в неї така, як я за велика, а колеса як млинські. Але ти нічо не знаєш, ти ще лиш ходити ледви знаєш, то я вмію брикати, як кінь...

— Ховайси за маму, о, знов пускає світло, але біле, біле як рантух, зараз на нас наверне, ади які ми білі, а вже кулі знов свищут. Овва, як мене куля трафит, то я ляжу коло мами тай умру, а ти сама не трафиш до вуйка. Ліпше най тебе куля вбе, бо я трафлю сам і дам знати та вас обоє вуйко поховає.

— Вже плачеш, ніби то від кулі болит? Лиш дзенькне та вівертит діру в грудях, а душа тов дучков утече тай по вас. То не так як дома, що слабуєш, що горівков натирають...

— Їсти хочу, Богу декувати! Я шо тобі дам їсти, як нема мами. Най мама дають? Кажи мамі, ану, кажи. А шо, говорят мама? Бери, бери за руку, а рука впаде, а шо, не казав? Дурна дівка, душа з мами пішла, а то вона, душа і говорить і дає хліба і бє...

— Насте, бігме, буду бити, шо я тобі дам їсти? Ти дивиси на войну, яка вона файна, а рано аж підемо до вуйка та будемо їсти борщь... Або чикай, відий мама мают

хліб у пазусі... Цить, є хліб у мами у пазусі, на, їж, це то пажерлива дівка...

— Знов пускає рантух, якийже біленький, як сніг. Йде на нас, о! Насте, а тобі шо? Гого цілий рот кєрвавий і руки? Куля тебе застрілила? Ой, сарака, Настунька, лягай вже коло мами... шо меш робити...

— Е, то не куля тебе вбила, то хліб замочивси в крови, в мамині пазусі. А то погана дівка, все їст як свиня, о, замазала лице і руки кровю... Як я тебе рано буду провадити в село таку закровавлену? Але чикай, я буду йти попри потік з тобов та обмию тебе в такі студені воді, то меш ревіти несвоїми голосами, а я ще й набю.

— Вже си наїла, то лягай коло мами, а я коло тебе, ти в середині, вовк тебе не з'їст, спи, а я буду ще дивитиси на войну тай грійси коло мене...

— А може куля вже і дєдю убила на войні, а може ще до ранку і мене вбе і Настю тайби не було нікого, нікого...

Заснув. До білого дня біле, світляне покривало дрїжало над ними і заєдно тікало за Дністер.

ПІСТУНКА

Сидить мала пістунка Парася й держить у подолку дитину; кругом неї такі самі пістунки і пістуни. Група виглядає так, якби хто стряс із дерева великих лісниць, які на землі повалялися.

Парася каже, щоби гратися в похорон, і щоби голосити.

— Та чого в похорон? та чого голосити?

— Я вам скажу чого. Я чула, що мої тато в ночі казали, аби ця дитина не находилася в хаті, бо вона не наша дитина, а гусаря московського, то кажуть тато до мами, або ти її вбий, або закопай, а я її не хочу. А мама кажуть: А як я закопаю живу дитину? — То ти вперед убий, а потім закопай. — Та тому так досвіта я з цев дитинов чекаю на вас, що ви ще спите, бо тато кричуть: забирайси мені з цим байстрюком.

Малий Максим, якого гусарі все дуже інтересували, викинув свою дитину з подолка та почав докладно розглядати гусарську дитину.

Він говорить: Це така дитина, як кожда, а твій тато якийс дурний.

— Але як тато гадає душити цю дитину?

— А то штука таке мале душити? Задущит тай поховают.

— Ото твоя мама буде голосити, ай-ай!

— Голосім, але самі дівчата! Хлопці мовчіт, бо ви не голосите.

Дівчата голосять по звичаю жінок, вигін заливається похоронним співом.

А баба Дмитриха кричить ізза воріт:

— Що ви? подуріли дівки з своїм голо-
сінем? гріх голосити, як нема вмерлого.

— Бабо, ца гусарева дитина має вмерти,
її маюг задушити, тому не гріх голосити.

Баба хреститься, діти дальше голосять.

СИНИ

Присвячую мойому другуві Левкові Бачинському

Старий Максим волочив яру пшеницю кіньми добрими, молодими. Борони літали по землі, як пера. Максим кинув капелюх на рілю, сорочка розіпнялася і впала аж на плечі. Хмара куряви зпід борін засипала його сивий чупер на голові і на грудях. Він галасував, лютився, а люде з сусідних нив говорили до себе:

— Старий пес, все лютий, але молоді коні ще міцно тримає; богатир, із замолоду добре годований, та втратив обох синів і від тогди все кричить і на поли і в селі.

Максим спер коні.

— Старі кости, як стара верба: на вогонь добрі, а з кіньми бігати ні до чого. Як ноги погинаються коло коний, а в данці подаються, то такі ноги, най не кажу, що варт. Лізь, діду, на піч, пора вже прийшла.

То він потряс сивою головою попід чорні, кінські гриви та кричав дальше:

— Та на піч, брїи, я ще годен вілізти, але піч студена, облупана. Образи на стінах почорніли, а світі дивляться на пусту хату, як голодні пси. Стара ціле жите обтикала їх бервінком та васильком та голуби перед ними золотила, аби ласкаві були, аби хата ясна була, аби діти росли. Та хоть їх багато, а всі вони до нічого, світці. Синів нема, стару

запорпав в землю. а ви, боги, мусите вібачити за бервінок — було ліпше дбати... Ану, звіздохой, поки нам Бог назначив, берімси, брьи, до цієї землі.

І ходили вони з одного кінця ниви на другий, затулені курявою, а борони кусали землю, гаркотіли, роздрапували її, аби зернови вчинити м'яке ложе.

— Ти, Босаку, ти не є жаден кінь, ти пес, ти всі плечі мені обгриз, знак на знакови, скусав, а скусав. Не сіпай хоть ти мене, бо так ні жите насіпало, що ледви на ногах стою. Я тобі досвіта сиплю овес, ще сам нічого не ївши; я тебе вічісую; я тебе старими словами поливаю, а ти кусаєш. Звіздохой у мене чоловік: він чорними очима за мнов водит; він мене жьилує; він свойов гривов обтирає дідові сльози; а ти поганий, серца не маєш. Ще недавно ти цілий жмут мойого волося вірвав і пустив під ноги в гній. Так не належит робити, бо хоть ти дуже красний кінь, але за це поганий. Жидам тебе не можу продати, але якби прийшов до мене світий Юрій, то бігме, подарувавбим ті, абис з ним ішов змиї розбивати; робити землю ти не здатний, бо в тобі спокою нема.

То він слинив пальці, вимивав рану на плечах та присипав порохом.

— Гей, коні, ідім, ідім...

А борони притихали, земля подавалася, розсипувалася, Максимові ноги чули під собою м'якість, ту м'якість, яка дуже рідко

гостить у душі мужика; земля дає йому ту м'якість і зате він її так любить. І як він викидав жменю зерно, то приповідав: Колисочку я вам постелив м'ягеньку, ростіт до неба.

Максим успокоювався, не кричав уже та нагло задержав коні.

— Та якого дідька болиш, ти стара корсо, хрупаєш у кождім замку, кривуле?

То він оглянувся позад себе та побачив попри борони довгу нитку червоної крові і сів.

— Скло залізло, маттері твої! тепер волочи, а ниви недоробленої не лишиш, хиба си розскочиш у кусні. А ти, небого ниво, малий спасибіг будеш мати з цієї старої крові, бо стара кров, як старий гній, ніц не родит; мені утрата, а тобі ніякого зиску.

Криваючи він випряг коні, повів до воза та наклав перед них сіна.

— Ти, сонце, не захмурюси на старого, що за борзо робит полудне; старий не має чим ходити...

Він витяг з торби хліб, солонину та фляшку і вимивав рану горівкою; потім відірвав кавалок рукава, завив ногу і завязав мотузом від міха.

— Тепер або боли, або переставай, або як хочеш, а волочити таки будеш.

Напився горівки, взяв хліб, кусав його та на ново сердитий вигукував:

— Це хліб? ним лиш коня жидівського чисати, бо на добрім кони шкіру зідре. Приходя до мене роєм ті підкьопані¹⁾: Діду, — кажут — ми вам печі будемо, прати будемо, запишіт нам поля. — Ці подерті суки гадают, шо я їм поле тримав? Як умру, то най на моїм поли чічки ростут та най своїми маленькими головами кажут Отченаш за діда.

Зі злости шпурив хлібом далеко на рілю.

— Зуби здрігаютси від цього макуха; пиймо, Максимку, горівки, вона гладко йде...

— Мой, мовчи, не гавкай над мойов головов; кому взьивси співати? Оцему обдертому та обгризеному дідови? Лети собі гет до неба, скажи свому богови, шо най не посилає мені дурну птаху з співом, бо як він такий моцний, най мені пішле моїх синів. Бо ізза его волі я лишивси сам на всі землі. Най твій бог співанками мене не гулит, забирайси!

І він кинув грудкою землі в жайворонка та жайворонок ще краще почав співати над його головою і не хотів летіти до Бога.

— Ти, пташку, ти ніц а ніц не розумієш. Як мій малий Іван вганяв за тобою, аби тебе ймити; як шукав твого гнізда по межах та грав на сопівці, то ти тогди, пташко, розумно робила, шос співала, так треба було робити. Твій спів і Іванова сопівка ішли низом, а поверх вас сонце і всі ви сипали божий глас і надо

¹⁾ Підкьопані.

мнов і над блискучими плугами і над всім миром веселим. А крізь сонце Бог, як крізь золоте сито, обсипав нас ясностев і вся земля і всі люди віблискували золотом. Так то сонце розчьирило весну на землі, як у великім кориті...

— А з того корита ми брали колачі, а колачі стояли перед музиками, а молоді в квітках любилиси і ішли до сльобу і котиласи весна, як море, як потопа; та тогди, пташко, твій спів спливав в моє серце, як різка вода в новий збанок...

— Ідиж собі, пташко, в ті краї, де ще колачів не забрали, а дітей не порізали.

Обома руками взяв він свою сиву голову тай схилився до землі.

— Стид тобі, сивий волосе, стидайси, шо приповідаєш та приспівуєш, як плаксива баба, бо нічо вже тобі на цім світі не поможе...

— Ех, сини мої, сини мої, де ваші голови покладені!? Не землю всю, але душу бим продав, абим кровавими ногами зайшов до вашого гробу. Господи, брешут золоті книги по церквах, що ти мав сина, брешут, шос мав! Ти свого воскресив, кажут. А я тобі не кажу: воскреси їх, я тобі кажу: покажи гроби, най я ляжу коло них. Ти видиш цілий світ, але над моїми гробами ти отемнів...

— Най тобі оца сина баня так потріскає, як моє серце...

— Та прийдіт котра до старого; ніби ви їх не обіймали моїх синів та не лягали

в білу постіль? Та вони були, як дуби кучеряві... Та принеси на руках байстрьитко, не встидайси, приходи. Дід тобі всі коверці під ноги підкине, а байструкови порубає все полотно найтонше на пелінки. Бо ти ходиш без вінка та плачеш від наруги.

І дід здоймив обі руки вгору й кликав ними до цілого світа:

— Ходи, невісточко, ходи до тата, нам попа не треба!

Голосно заридав, приляг до землі і нею, як хустиною, обтирав сльози і почорнів. Та ще благав дальше:

— Або приходи хоть ти, коханко, без дитини та на твої шиї я вздрю его руки, а на твоїх губах зачервоніють его губи, а з твоїх очий, як з глибокої кирниці, я віловю его очи і сховаю їх в моє серце, як у коробку. Я, як пес, занюхаю его чупер на твої долоні... Коханко, приходи і ратуй старого.

— Ти ще є на світі, а їх нема жадного, то найдіт дорогу до мене та принесіт вість. Насипте студеної роси на мій сивий волос, бо він мене пече кожний, як розжарений дріт. Моя голова палитси від того вогню.

І рвав з голови сиве волосє та кидав на землю.

— Сиве волосє, пали землю, я не годен вже тебе двигати.

До решти обезсилений приляг до землі і лежав довго мовчки, а потім лагідно розказував:

— Послідний раз прийшов Андрій: він був у мене вчений. Тату, каже, тепер ідемо воювати за Україну. — За яку Україну? — А він підоймив шаблев груду землі тай каже: Оце Україна, а тут — і справив шаблев у груди — отут її кров; землю нашу ідем від ворога відбирати. Дайте мені, каже, білу сорочку, дайте чистої води, абим обмивси тай бувайте здорові. — Як та его шабля блиснула тай мене засліпила. Сину, кажу, та є ще в мене менший від тебе, Іван, бери і его на це діло; він дужий, най вас обох закопаю у цю нашу землю, аби воріг з цього коріня її не віторгав у свій бік. — Добре, каже, тату, підемо оба. — Та як це стара вчула, то я зараз видів, шо смерть обвиласи коло неї білим рантухом. Я подавси до порога, бом чув, шо її очи віпали і покотилиси як мертве камінє по землі. Так мені здавалося, але світло на її чолі вже погасло...

— А рано вони оба виходили, а стара сперласи на ворота та не говорила, але так здалека дивиласи, як з неба. А як я їх скидав на колії, том казав: Андрію, Іване, взад не йдіт, за мене паметайте, бо я сам, ваша мама на воротях умерла...

До самого вечера Максим водив коні по ниві та не кричав уже, геть замовк. Діти, що вівці гнали; люде, що плугами попри нього дзвонили, з ляку не поздоровляли його. Замазаний грязюкою, обдертий, кривий, він неначе западався в землю.

Пізнім вечером, як Максим пообходив корови та коні та подоїв вівці, увійшов до хати.

— Ти, небого, гет затихла, замертвіла, якби в тебе хто ніж упхав, не годнас слова сказати... Та я в тобі ще розгрібу трохи вогню...

Він зварив кулешу, убрав білу сорочку, повечеряв і затих. Потім прикляк до землі і молився :

— А ти, Мати Божа, будь мойов газдинев; ти з своїм сином по середині, а коло тебе Андрій та Іван по боках... Ти дала сина одного, а я двох.

ВОЄННІ ШКОДИ

Сивий комісар вїздив в село форшпаном і дивувався, що воно ще стоїть чисте і біле.

— Цим мужикам, думав він, і чорт нічого не вдіє, а не то війна; жеруть як свині, та заливаються ромункою. Цікаво, чи підуть і кілька дадуть заробити. Я їх умію поскоботати...

Максим Онищук побачив від своєї хати пана та зараз забіг за вугол, аби скритися.

— Відки Польша тільки тих підпанків набрала! Возимо тай возимо тай перевозити не годні. Ліпше сховаюси, а жінка най каже, що я в млині. Вже мені боком лізе оту саранчу возити.

Старий Куфлюк вийшов аж за ворота, бо не мав коней і не боявся.

— Але годований як пацюк, всі богачі повтікають в хащу, аби не йти на форшпан.

Стара Варвара сказала славайсу і шептала:

— Це якес старе дупло, не буде ландувати ночами з поліцайом та хапати молодиці за підтичку...

Отець парох як лошак побіг до хати, аби комісар його не запримітив.

— Моя пані, лихо вже знов наднесло якогось урядника в село, припрячте в покою та готуйте ліпший обід.

— Вже ті ляшки мають добрий апетит...

Учитель низько поклонився комісареві і сказав „падам до нуг“, бо не боявся, щоби пан комісар загостив до нього.

Коло громадської канцелярії війт з байратом очікували комісаря. Війт каже:

— Люде добрі, я цьому не вітримаю, стара від хати відгонит, а діти голюкают, як на пса. Нема спокою ні в день, ні в ночі. Давай їм їсти, давай горівки; ходи з ними по селі за бунтівниками; шукай гверів, шукай листів з Відні, розкопуй землю та шукай зради на Польщу. В зимі двері не запираються так, що стара замерзає на печі. Пошукайте собі другого війта, бо я довше не годен цей тягар двигати. От, видите вже їде; бодай его шлях трафив!

— Війте, а де люде? Яж розказував вам, щоби всі зійшлися коло канцелярії.

— Я через десятників розказав людім приходити, може ще посходєтси.

— Мужик все дурний: як платити, то він хапає книжку зпід сволока, ховає в пазуху та днями вичікує, аби податок заплатити; а як гроші брати, то мужик на печі. Ій, чорт вас бери, менче буду роботи мати, а пенсія одна.

— Прошу пана, вже ми набралиси, аж занести не можемо...

— Не перечу вам, газдо, що за Австрії так було, але в нас буде інакше.

— Дай Боже...

— Війте, ідіть ви перші списувати воєнні шкоди; хто не прийде, сам собі буде винен.

— Називається?

— Михайло Вахнюк.

— Кілько моргів?

— Які там морги, діти розібрали...

— Але кілько ви обробляєте?

— Може десят, може більше, може менче.

— Пишім дванацять.

— Кілько нема.

— То пишім одинацять.

— Та най буде...

— Які шкоди воєнні?

— Та які шкоди, ніби мені хто шкоду верне? пусто говорити і писати...

— Ви того не розумієте, начальнику, Москалів ми під Варшавою збили на винне яблуко, з Відня і Пешту заберемо все золото, і золотом усі шкоди воєнні поплатимо.

— Бог би з вас говорив...

— Тепер ми ваші, а ви наші.

— О, то ще хто знає, як буде.

— Польща буде, а ви, як маєте розум, то наберіть золота від Мадярів, від Німців та від Москалів, тай жийте в добрі під Польщею, а своїх бунтівників гоніть з села. Ну, начальнику, яка шкода?

— Та пара коний, та віз ще на початку війни Австрияки взяли, коні з возом тисячу корон. Москалі взяли корову і телицю; за обоє рахую вісімсот корон.

— Що ще?

— Ще Мадяри заробували два пацюки, що варті треста корон.

— І ще що?

— Де я все годен нагадати, тай нащо згадувати лихе; добре, що минуло.

— Ні, все списуйте, ми все заплатимо.

— Та брали подушки, та верені, та ціле сало вхопили, та сани, та дрова зпід хати; де я все то годен збагнути?

— Отже видите, ваша шкода разом, пане Вахнюку, виносить дві тисячі шістьсот золотих корон, а перемініть на марки, то маєте чим жити до кінця віку.

— Ей, пане, Бог ті корони буде рахувати, а марок мені не треба.

— То подаруйте мені цю шкоду, я вам зараз дам тисячу корон

— Що буду дарувати більшим панам від мене.

Байрати так само нерадо списували шкоди, а люде, які вже посходилися, перераховували війтові золоті корони на марки і не одному ставало жаль, що не мав ніякої шкоди. Та як жид Кальман цілу годину диктував свої втрати, не поминаючи найменшої кришки, то мужики загомоніли.

— О, паршивий нарахував аж три тисячі золотих корон, а кривий Дмитро весь маєток ему в себе преховав і дивіт, кільки грошей набере.

— Я в Карпатах їв два місяці сиру бараболу, стратив коні і віз, ледви добивси до дому і пів року відлежъив, та аби я нічого не мав...

Поки говорили, а врешті розбіглися по селі кликати свояків і сусідів, аби не втратили золотих корон. За годину ціле село стояло на вигоні. Комісар так до них сказав:

— Бачу, люде, що ваше село розумне і всі шкоди вам напишу, але піду їсти, бо я голоден.

І разом з війтом та радними пішли до Кальмана, там довго перекушували і повиходили червоні, як раки. Радний Корч уже знав, що комісареві треба румунки, масла, курий та яєць. За те, що людей о цих потребах комісаря повідомить, радний Корч мав дістати відшкодування воєнне найдальше за місяць. І заки пан писав у канцелярії, то жінки до комори комісаря наносили всілякого добра, а чоловіки в рукавах таскали румунку. Поліцай і Корч незабавки також почервоніли, так само їх крєвні. Цілий вигін зворушився, звеселився, і любо гуторив аж до опівночі, поки комісар писав шкоду. Радний Корч був того переконання, що курий і яєць за богато для комісаря, а особливо за богато румунки.

В опівночі мужики, як бжолі матку, обступили пана та відпроваджували до Кальмана на вечеру. На зорях висадили комісаря на форшпан, обложили курми, яйцями і румункою і так, бажаючи йому та Миколаєві щасливої дороги, вернули веселі до дому.

У Кальмана лишився лишень Свід. До сходу сонця гукав п'яний:

— Най тих Москалів шлях трафит, що мене не обрабували!

А Николай добрими кіньми, як переїздив через хашу, то на него і комісаря напали парубки, забрали всі дари, а їх попарили. Коням дали по доброму батогові, і аж під містом пан і Николай отямилися та обтирали кров з лиця: Николай рукавом, а комісар хустинкою.

— А то хами здеморалізовані, а то бидло, вони гадають дістати відшкодування? чорта в зуби!

І так було.

MORITURI

Присвячую Володимирові Дорошенкові

Ще до сходу сонця сходилися вони до голяря Тимка що неділі і свята, аби голитися і підстригати чупер. Приносили з дому то хліб, то солонину, то інший харч, а грошей ніколи. Їх було вже небагато в селі, що держалися Тимка, бо одні повмирали, а другі пропали на війні. Але від трицяти літ вони привикли мати оцей схід і не покидали його.

*

— Кобисте не курили такі тютюни, що я гину від них, та не рзали, як коні, бо я глухну.

— Сиди, Насте, тихо, а глуха — то ти давно.

— Як не глухнути в такім млині, стидайтеся, старі пайташі.

— Та чого ви слухаєте музику з беззубого гребіня? — каже Тимко.

— О, якого газду маю, видите ступня! і він ще такий храпливий та слинавий...

— Ти питлюєш язиком, як у млині...

— Тьфу на тебе, старий.

— Вонаби ще хотіла так, як давно, аби її попліскувати по мнєкім, але, небого, вибачай, мнєкого вже давно нема.

— І це ти таке в неділю говориш, окаяннику, таже сьогодні-завтра до дучі мавш забиратиси...

— Най і до дучі, а таки старих бабів не буду плескати.

Регіт, сміх, Настин кашель.

*

— Тимку, бери, мой, кліщі та тягни зуб, та я цеї ночі по стінах дравси.

— Котрий зуб?

— Та на, дивиси.

Василь розняв рот і показав цілий ряд білих зубів.

— Та який дідько з зубами, з твоїми? Зуби такі, що залізо перекусиш.

— А я негоден вітримати.

— Я, небоже, не буду до служби Божої тегнути.

Терпи, як можеш до післі Служби, бо я тепер кров не буду пускати.

— І-і, кільки ти нам крові вже пустив перед Службою з борода та лица.

— То нехотічи, а це інше.

— Васи, а пробуй горівки.

— Сходили діти ціле село тай нема.

— Нешті румунешті.

— А я зараз найду, але аж на кінци села.

— А кільки нас є?

Порахували.

— Літерку як купиш, тай буде.

Всі шукали грошей, поволи, ніби невдоволені, але раді, що буде забава.

*

— Розробляйте мило, котрі голитеси, а котрі стрижитеси, то сідайте, бо сонце сходить.

— Тимку, небоже, ти тримай вже трафіку з папірками, бо як котрий віде з твоїх рук, то мусит цілу книжечку віліпити, аби кров з него не зійшла.

— Та в тебе, Николо, така тверда борода, що я боршеби дику свиню віголив та пустив до церкви, ніж тебе.

— Тобі все недогода, а на Юрка нарикавш, що має мнєкий волос.

— Бо також пустий волос, такий як у дівки межі пахами... Міні вже рука дрожит, я не знаю, як я вас доголю до кінца а як ще котрий з вас вівернете ратиці, то таки не знаю, як єго на лаву покласти.

Сонце вже добре зійшло, як Тимкові гості сиділи обліплєні паперцями та чекали на горівку.

Микита врешті прийшов з фляшкою і, заки ще обголився, то на столі була горівка і накровний хліб з чосником.

*

— Пиймо, брьи, бо гони наші короткі! що будемо собі жалувати?

— Та нам коби цеї нехтолиці хто доносив, то щєбисмо дубали поволи. Війта вже не кладемо, ради не вібираємо, послів не посилаємо.

— Все перейшло на читальню, там тепер ред.

— От, рвд, дівки перебираються на парубків, парубки на дівок, обіймаються без встиду та сорому, весіля справляють та беруть гроші за білета.

— Така тепер у них настала забава, але вони мають розум, не бійси, молоді, світом бували, Польщі ані-ані не хотьи, а панцкі ґрунти хотьи розділити.

— Бігме добре, ніц не кажіт, тепер з цев Польщев ніхто негоден вітримати: і маєткове і доходове і ґрунтове і від псів і від гноївки... але де що на світі є!

— Та коби могли вібороти! от дай Боже здоров'є, Насте, тай не кричи на нас, бо небого, вжем на розході.

— Та що я вам кажу, дай Боже і вам здоров'я, лиш не заґрійте голови, як котрих зелених свет: люди йдуть до церкви, село обмаєне, а ви лежите, як дубе під любистком...

— Тогди був гелт, де ті часи?...

Довго ще балакали і Василеві на хорий зуб оставили зо два килішки.

— Та йдіт вже до дому, та коли вас жінки зберут до церкви, і коли я вімету оте волось, кінцкі гриви з білих коней...

І вони виходили з хати зі спеченими обличчами, які сонце довгі роки пражило; воно й тепер зараз увіссалося в них, тай вони його несли до своїх домів.

*

— Зараз буде біда, — казав Никола Максимові.

— Та яка біда, а дітем від тебе зась!
— Та дітем зась, але стара. Вже чікає, аж очи відивила, аби мене чісати.

— Сам си чіши.

— А дежби вона дала, вона ціпко любить полюванє робити в чупрі, та зараз занюхає, шом пив горівку. Тай казанє: не маєш стиду, старий, ні від сонца, ні від людий.

— То сховайси дес у стодолі.

— То пропало, вонаби мене з гребенем шукала до завтра...

ДІД ГРИЦЬ

Я поїхав відвідати мого старого приятеля Гриця. Він давно оглух і тяжко з ним перебалакувати. В руках мав зелену галузку, а коло нього на траві сидів його невеликий внук.

— В добрий час ви приїхали; я переродився на молодого, лиш не знаю, чи на дитину зйду, чи на стару голову стиду наберу. Чую тоту музику, як моя стара йшла за мене, дуже бистрі голоси позалітали в уха. До тепер були, як оловом залляті. Мука бути глухому, слова вянуть на язичі, а стара лиш посмішковується з мене та пищить, як сойка в самі вуха: А, нема вже як вічів слухати та з престолів самому до них говорити. Мині з жбилью за люцким словом нераз хотілося дати себе замурувати. Гірко воно, як живе ще тіло обростає коров та стає стовпом.

— Приходиться сидіти в свої душі, як у завалені хаті, де всьо розбите і понівечене. Дес як з мраки, як з мокрого попелу таскати свій розбитий маєток та від спужи обтирати руки. Рідні діти такі, як чужі, я забув, що вони були малими.

— — — — —

— Давно дуже, як нас у місті, самих господарів багато зібралоси з Черемша, знад Прута і знад Дністра, як привезли хлопців до

школи. Вони такі тихонькі на міських ринку, як риба розкидана по дорозі; гинут тікати в зелене поле. Мама сидят на возах, плачут та потихо проклинают наших дорадників, а ми, батьки, радуємося: та доки, кажемо, будемо дурні та панам служити будемо, поки діти не вівчимо, а тоді і панів понагодимо. А гет потім, як діти в школах попідростали, то ми, самі дужі господарі гомоніли коло них як бжолі коло цвіту.

— І той жьиль, коли я, як замурований цементом, понав у глибоку пивницю, зробив із мене такого, що зачъив забувати то, що мене в житю все радувало. Як я кілька день тому почув у собі нову силу, то Господи, відий все сонце, яке я двигав на собі три покоління, воскресло в мині, всі пшениці, шом вікосив, ще немолочені. Тепер я богач, ще погудую цілу Україну. Всі морози, що підомнов жили віки, тепер мене кладут на ноги. Іду ніби до дітей, стара напхала в торбу всілячини: і цего їм і того їм, не жалує мене, сідлає як коня. А я замітіями та бурєю йду радий, веселий, бо на переді діти, а на заді біла хата.

— А що вони здорові, ростут, вчутси.

— Відпочиваю по дорозі, як дуб міцно закорінований у землі, а галузе під небесами, в школі. Тепер я віджив і щем дужий, похожу ще по свої дорозі, бо маю доброї, ласкавої душі в собі повну пазуху.

— Гей, як вони всі покінчили школи — тоті наші діти, та як пристали до нас, як ми збилися до них до купи! Де, моспане, тут вже шандарям дати раду. Сунемо за дітьми тисячами, моцні та розумні. Свої на переді. Встає Франко з таким ясным чолом, як сонце, спокійно вчит нас, бо він все знає. Приповідає нам, що як кождий з нас посидит у креминалі за мужицку справу, то вже ніколи нічого боятиси не буде... А Павлик ледве дише, розповідає завзято тонким голосом — гет ніби без надії — про нашу нужду, а там ззаду, від дверей крикливий Трильовський в биндах, як дівка, та все сварит, а молоді через це все блище тиснутси до него. Одно слово: земля по містах дудніла під нами і неоден панцкый вугол утік із свого гнізда.

А як Франко приїхав до мене з молодими ночувати, то жінка, хот як вічів не любила, але не торкотіла на мене в малі хаті, бо виділа, що наші молоді вчені були коло него такі щасливі і ясні, якби він кождому поклав золоте колісце на голову. А я приперси до ясеня в саду тай кажу: Господи, ти звеселив світ свій цими звіздами, а нас бідних мужиків звеселив ти Франком. Будеш мати молитву мою за него щодня.

— А в хат я єму сказав: Мині неписьменному ваше письмо одно за другим сини читают, старе і нове. Коби вам Бог тільки сили дав, абисте відшукали всі наші письма,

з землі, з старих монастирів і ті, що заму-
ровані в панцких палатах. Та нагадуйте і нас,
хоть по трохи. На другий день я віз єго до
колії та здибав якогось пана кіньми, як
змиями, але я з дороги не звернув і капелюха
не здоймив. Небоже дідичу, я ще не такого
пана везу, як ти.

— — — — —

— Ми росли, діти наші множилися, всі
одного духа, та війна багато їх поклала в сиру
землю, а всі, що лишилися, яких ми вігоду-
вали і що їх Франко навчив, зробили одну
коменду українську, а коменда, каже, має
бути Україна. Хто цього часу в нас не видів,
тому Бог, видко, ласки не вділив.

— Внуки пішли, а я ще і внуку відпро-
вадив, аби в шпиталях ходила за хорими.
Ані одно не вернуло. Стара здуріла, мене
лихословила, Україну проклинала. Ходив ти,
каже, ціле жите по вічах тай діти заказив
тай пустив їх стрімголов. А діти нібито нічого
не кажуть, обминають, що я кости їх дітий
порозкидав по всьому світу.

— Я вже був і злагодивси йти за вну-
ками, та Поляки ймили на граници, та прита-
щили до дому. Довгі роки сидів я поза
вуглами хати та не смів до неї ввійти їсти;
зробив собі постіль між худобою, та там
перебував і літо і зиму. Я оглух, осліп, їсти
не їв, хиба барабольку і трохи води. Так
мене світ минав і мої діти.

— Та найгірші ті наші що пішли на
службу. Бо як приходит польський жандар,
та гонит сина на форшпан, то я беру батіг
і сідаю, абим лиш знав, куди їхати.

— А що, старий, де ваша Україна,
а кілька моргів поля ти хотів від пана,
а яким міністром мав бути твій внук?

— Глухий, кажу, не чую нічо. — То вожу,
або дівки з ними, або вулицями сміте закі-
скую і роблю службу. Але ті наші, що пішли
на чужу службу, ніби від мене відвертаються,
ніби не пізнають, ходят сараки, як песики,
що їх газда пустив у чисте поле. — Але одна
молода професорка таки мене пізнала. Не
плаче, не заводит. — Діду Грицю, що буду
робити, мій преложоний хоче, абим пристала
на єго віру. — Небого, кажу, не йди до них
в гості, як вони твоєю вірою гидують, сиди
в свої хаті, та їж чорний хліб.

— — — — —

— А до вас тепер я маю велику просьбу.
Чи я такий здоровий буду довго, чи коротко,
бо я віродивси... Але як умру, то зараз
приїдьте до мене, бо боюси, що як вже буде
по міні, то мої діти пообдирают стіни, та
Шевченка, та Франка, та всіх наших, вони
повикидают на під. Вони їм діти помордували,
вони на них дивитиси не годні, а як я вже
буду лежати в деревиці, то запитайте при
людях моїх дітей, чи вони мої ці образи
будут в хаті так шьинувати як я, чи пообер-
тают лицем до стіни, аби приподобатиси

екзекуторам та жандарам. Цей малий внук, вінби ще пошьюнував моїх приятелів, але де йому ще до сили.

— То як мої діти не схотілиби пошьюнувати моїх святих, то купіт шкірену шкатулу та покладьте їх мені на груди. Кажут, що шкіра не гниє віками. — Та ще одну просьбу маю. Лишайо букату поля, на кого вже ви тепер скажете, аби, як будут згортати кістки наших стрільців у купи, то аби і за мене хто там згорнув кілька лопат. Але високо, бо на тих костях зацвите наша земля. А до похорону я маю все злагожене, ані одного цвяха дітям не треба постарати.

*

На другий день ранісенько прийшов післанець, що дід Гриць, як я відіхав, казав собі малому внуці заграти на сопілку, напився молока, жартував ідко зі своєю бабою, убрався в білу сорочку, засвітив свічку в руках, ляг на постіль і зараз сконав.

Накладом Видавництва „Громада“

вийшли до цієї пори слідуєчі книжки:

	Зол.
1. Календар „Громада“ на р. 1923 . .	0'30
2. <i>Лесь Мартович</i> . Не-читальник . .	0'60
3. <i>Лесь Мартович</i> . Хитрий Панько . .	0'60
4. <i>Лесь Мартович</i> . Стрибожий дарунок	0'60
5. <i>Лесь Мартович</i> . Оповідання (повне вид.)	1'50
6. <i>Гр. Наш</i> . Селянство і соціялізм . .	0'10
7. Календар „Громада“ на р. 1924 . .	0'80
8. <i>К. Коберський</i> . Укр. народництво по обох боках Збруча	1'95
9. <i>І. Шимонович</i> . Зелений Клин . .	0'80
10. <i>В. Дорошенко</i> . Іван Франко . . .	0'40
11. Календар „Громада“ на р. 1926 . .	1'80
12. <i>Василь Стефаник</i> . Земля	3'00

